

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **T. H. D.**
zastoupená Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2, P. O. BOX 78

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2022, čj. CPR-22759-3/ČJ-2021-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2021, čj. KRPH-55166-14/ČJ-2021-050026-RPOÚ, kterým jí byla stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně doručila soudu dne 9. 3. 2022 žalobu, kterou na výzvu soudu ve lhůtě k jejímu podání dle § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon o pobytu cizinců”) doplnila.
3. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a za primární námitku označila skutečnost, že u ní, coby rodinné příslušnice občana Evropské unie, nebylo možné uložit správní vyhoštění za „tzv. nelegální pobyt“, a tedy nebylo možné ani takové řízení následně „překlasifikovat“ na řízení o povinnosti opustit území České republiky podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Odkázala na ustanovení § 119 odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Rovněž rozporuje závěr správního orgánu, že dne 14. 6. 2021 pobývala na území České republiky neoprávněně. Domnívá se, že měla nárok na tzv. akt osvědčení o žádosti, když v rámci své žádosti o přechodný pobyt na území České republiky, sp. zn. OAM-13190/PP-2021, uvedla nové skutečnosti ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Rovněž z tohoto důvodu nebylo možno „překlasifikovat“ žádost na řízení o povinnosti opustit území České republiky, protože je napadené rozhodnutí nezákonné.
4. Žalobkyně namítla taktéž nepřezkoumatelnost rozhodnutí v otázce dopadu negativního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Není jí zřejmé, na jakém konkrétním důkazním základě k závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná dospěla. Zdůraznila i nedostatečné zohlednění zdravotního stavu jejího manžela, nutnost péče o jeho osobu, svou finanční závislost na manželovi a absenci zázemí ve Vietnamu. Odkázala na § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že se správní orgán posouzením dopadů rozhodnutí zabýval pouze paušálně a dle jejího názoru je nutno tento dopad považovat za nepřiměřený „minimálně ze skutečností, které vyšly najevo v rámci jejího výsledku“.
5. V závěru žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí, věc vrátit žalované k novému rozhodnutí a žalobkyni přiznat náhradu nákladů řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ani s ní nebylo řízení o správním vyhoštění zahájeno. Správní orgán I. stupně si byl při jejím prvotním kontaktu vědom skutečnosti, že jde o rodinnou příslušnici občana Evropské unie, a také vyhodnotil, že v jejím případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Právě proto nezahájil řízení o správním vyhoštění, ale vydal rovnou rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyní namítané okolnosti tak v předmětném řízení vůbec nenastaly.
7. Dále žalovaná uvedla, že z provedených lustrací i ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně nejprve podala dne 16. 4. 2020 na Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k přechodnému pobytu (evidovanou pod čj. OAM-04995/PP-2020). V rámci řízení o této žádosti svědčila žalobkyni fikce pobytu ve smyslu § 87y odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím čj. OAM-4995-22/ PP-2020 ze dne 1. 12. 2020 (nabytí právní moci 24. 12. 2020) z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na

území tím, že žalobkyně uzavřela účelově manželství. Skončením tohoto řízení byla ukončena i fikce pobytu žalobkyně. Dne 17. 8. 2021, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí o povinnosti opustit území, jež bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, podala žalobkyně novou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (vedeno pod čj. OAM-13190/PP-2021), při níž jí však již s ohledem na ustanovení § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesvědčila fikce pobytu, neboť se jednalo o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. I toto řízení bylo již ukončeno a pobyt nebyl žalobkyni povolen. Žalovaná proto setrvala na tom, že žalobkyně pobývá na území České republiky od 23. 2. 2021 neoprávněně, což je ve správním spise doloženo.

8. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí a odkázala na jeho odůvodnění, v němž se přezkoumatelným způsobem vyjádřila k důvodům, pro které konstatovala naplnění skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve správním spise jsou dle jejího názoru shromážděny relevantní podklady pro posouzení protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaná zhodnotila i přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie a je přesvědčena, že od uložení povinnosti opustit území nemohla upustit. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně se dostavila dne 14. 6. 2021 na Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky v Hradci Králové (dále jen „OAMP“), aby se informovala na stav své žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana České republiky podané dne 16. 4. 2020 pod čj. OAM-4995/PP-2020. Z informačního systému bylo zjištěno, že žádost byla zamítnuta dne 2. 12. 2020 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 12. 2020. OAMP uzavřel, že zde žalobkyně pobývá neoprávněně a předal vyřízení věci Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend. Žalobkyně uvedla, že proti rozhodnutí o zamítnutí své žádosti podala včasné odvolání, což potvrdil i její manžel a tlumočník. Správní orgán I. stupně tedy umožnil žalobkyni dokumenty opatřit a doložit, což se však nestalo. Na jeho žádost poskytl OAMP předmětné rozhodnutí čj. OAM-4995/PP-2020 a sdělil, že žádné odvolání mu nebylo v této věci doručeno. Z rozhodnutí OAMP vyplynulo, že žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřela manželství. Zároveň jí tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 12. 2020.

11. Dne 13. 7. 2021 podala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně vysvětlení v nyní posuzované věci, v němž uvedla, že do České republiky přijela poprvé dne 15. 3. 2020 za svým manželem, občanem České republiky. Žije v bytě s ním a dalšími 4 Vietnamci. V České republice má pouze manžela, se kterým tu chce žít, jiné příbuzné zde nemá. Jejich svatba se konala v Hai Duong dne 19. 9. 2019, měli na ní asi 20 hostů. Na manželovi je finančně závislá. V České republice nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby. Uvedla, že proti rozhodnutí o žádosti o udělení přechodného pobytu podala asi dne 18. 12. 2020 odvolání, ale žádné potvrzení o odeslání nemá. Až do dne 14. 6. 2021, kdy se dostavila na OAMP, netušila, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Pokud by se musela vrátit do své vlasti, neví, jak by tam žila, nemá žádné finance, vše prodala a chtěla zůstat v České republice, aby se mohla starat o svého manžela. Ve své vlasti má dvě sestry a bratra, ti mají své rodiny, bydlet by u nich nemohla. V případě návratu do vlasti ji nehrozí mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí. Peníze na pobyt i vycestování z území České republiky má.
12. Dne 16. 7. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. KRP-55166-14/ČJ-2021-050026-RPOÚ, jímž žalobkyni uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a současně podle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 15. 3. 2020 na základě krátkodobého víza typu C 010049582 s platností od 10. 3. 2020 do 22. 6. 2020 s dobou pobytu 90 dní. Ode dne 16. 4. 2020, kdy podala žádost o udělení přechodného pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky, jí byla přiznána fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců až do pravomocného skončení řízení o této žádosti. Dne 2. 12. 2020 byla žádost zamítnuta, právní moci rozhodnutí nabylo dne 24. 12. 2020. Správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně od 25. 12. 2020. Rovněž upozornil, že v rámci podání vysvětlení uvedla postupně dvě data své svatby (19. 9. 2019 a 20. 9. 2019) a ani jedno z dat neodpovídá jí doloženému oddacímu listu. Žalobkyně se dopustila přestupku dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť porušila povinnost pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, která je stanovena v ustanovení § 103 písm. n) téhož zákona. Před zahájením řízení správní orgán I. stupně zvážil přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně pro případné správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců. Vzal v úvahu zejména rodinné vazby žalobkyně, a to konkrétně jejího manžela L. T., s nímž žije ve společné domácnosti, a rovněž skutečnost, že se nedopustila po dobu svého pobytu žádného jiného protiprávního jednání, než neoprávněného pobytu z nevědomosti, neboť předpokládala, že zde může pobývat na základě podaného odvolání. Správní orgán I. stupně proto rozhodl o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto opatření považoval za nevyhnutelné, aby bylo dosaženo účelu zákona a na území České republiky pobývali pouze cizinci s pobytem v souladu s platnými právními předpisy. Lhůtu k vycestování, již správní orgán I. stupně stanovil na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, odůvodnil jako přiměřenou s přihlédnutím k zájmu státu na tom, aby se na jeho území zdržovali jen cizinci s platným oprávněním k pobytu, neexistenci nepřekonatelných překážek bránících opustit území členských států Evropské unie a rovněž i k probíhající

„pandemii COVID-19“ a s tím souvisejícím omezujícím opatřením. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění zabýval rovněž přiměřeností dopadů jeho rozhodnutí dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Přihlédl k tomu, že délka oprávněného pobytu žalobkyně byla delší než délka pobytu neoprávněného, který vznikl její nevědomostí. Přihlédl i ke zdravotnímu stavu žalobkyně, přičemž nezjistil žádné omezení, sama žalobkyně uvedla, že je zdráva a bez omezení. Rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně uvedla, že krom vazeb na svého manžela v České republice nemá žádné jiné společenské, kulturní ani ekonomické vazby, a uzavřel, že jeho rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobkyně. Správní orgán uvedl, že sice opuštěním území zůstane její manžel sám, situaci však neshledal neřešitelnou. Finančně je žalobkyně závislá na svém manželovi. Je tedy možné, aby manžel před vycestováním žalobkyně pro ni zajistil pozvání, na jehož základě bude moci požádat o krátkodobé vízum okamžitě po svém návratu do domovské země. V domovské zemi prožila většinu svého života, domluví se v ní, zorientuje se, má v ní své sestry i bratra s rodinou, proto, ač rozhodnutí ji zasáhne významně, nestane se tak nepřiměřeně. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je méně intenzivním zásahem do rodinného či soukromého života než rozhodnutí o správním vyhoštění, proto je považuje za adekvátní. S rozhodnutím není spojen zákaz pobytu na území, jedná se o donucení k vycestování za účelem zajistit si platné pobytové oprávnění, následně je cizinec oprávněn opětovně přicestovat.

13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, jímž navrhla rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Uvedla v něm své přesvědčení o tom, že proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podala řádně odvolání a že splňuje podmínky pro vydání takového povolení. Zdůraznila, že svým opuštěním území by musela v České republice zanechat svého manžela, „který není v příliš dobrém zdravotním stavu“ a o něhož se stará, rovněž zdůraznila současnou pandemickou situaci, která by mohla zapříčinit prodlevy jak ve vycestování, tak v jejím návratu.
14. Žalovaná o odvolání žalobkyně rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora. V odůvodnění opravila pochybení v úsudku správního orgánu I. stupně týkajícího se počátku neoprávněného pobytu žalobkyně. Správní orgán I. stupně uvedl jako první den neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky den 25. 12. 2020 (tj. den po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu), žalovaná za první den označila den 23. 2. 2021 (tedy první den po uplynutí šedesátidenní lhůty k opuštění území). Ač byla délka neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky kratší, přesto trvala cca 4 měsíce a žalovaná neshledala vliv tohoto pochybení správního orgánu I. stupně na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala, že podala odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a u OAMP rovněž není žádné odvolání evidováno, konstatovala žalovaná, že v tomto správním řízení bylo prokázáno, že předmětné pobytové řízení bylo pravomocně ukončeno a pobyt žalobkyně nebyl povolen. Žalovaná není věcně příslušná k přezkumu rozhodnutí v pobytových záležitostech cizinců a vychází tedy ze zjištěného stavu. Nová žádost o povolení k přechodnému pobytu již žalobkyni k pobytu na území České republiky neopravňovala. Okolnosti vzniku neoprávněného pobytu (neúmyslné jednání způsobené neznalostí) mohou mít vliv na volbu konkrétního opatření, nikoliv že by nebylo přijato opatření žádné. Napadené rozhodnutí je nejmírnějším opatřením, které lze přijmout.

Námitku žalobkyně, že zde musí zanechat manžela, o nějž se stará a který není v příliš dobrém zdravotním stavu, vyhodnotila žalovaná jako příliš vágní a neurčitou. Rozhodnutí shledala zcela přiměřeným opatřením v daném případě. Skutečnost, že je cestování v současné době náročnější jak finančně tak organizačně a časově než v době před pandemií související s onemocněním Covid-19, není natolik závažná, aby mohla způsobit nepřiměřenost či nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. V závěru se žalovaná ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy.

15. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona
17. Krajský soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí „v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně“. Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné je zrušit. V souladu s četnou judikaturou NSS týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí odkazuje krajský soud zejména na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje „zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pak NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75, uveřejněný pod č. 133/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vyhodnotil rozhodnutí založená „na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Za zásadní je pak třeba považovat postoj NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, dle něhož „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém

skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ Tedy ani skutečnost, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaná nereagovaly ve svých rozhodnutích explicitně na každou dílčí námitku a argument žalobkyně či každý uvedený judikát, nemůže vést k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Nadto jako vypořádání se s konkrétní námitkou lze považovat i odlišný, odůvodněný názor správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).

18. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí takovými zásadními vadami trpělo. Z rozhodnutí správních orgánů je zjistitelné, o čem i jak rozhodly, je zjistitelný i jejich obsah a důvody, pro něž byly vydány. Z rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvažily o pro věc podstatných skutečnostech. Námitkami žalobkyně se správní orgány zabývaly, uvedly, z jakých důvodů mají vznesené argumenty za neopodstatněné. Obě rozhodnutí správních orgánů tak jsou ve smyslu shora uvedené judikatury NSS přezkoumatelná.
19. Zásadní pro toto řízení je zodpovězení otázky, zda správní orgány byly oprávněny v dané situaci vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců a pokud ano, zda takové rozhodnutí bylo přiměřené.
20. V první námitce žalobkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že je rodinnou příslušnicí občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, „nebylo ji možno udělit správní vyhoštění za tzv. nelegální pobyt a nebylo dle jejího názoru ani možno takové řízení následně překlasifikovat na řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a téhož zákona“. Současně upozornila na § 119 odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců, dle kterých rodinné příslušníky občanů Evropské unie nelze správně vyhostit mimo v ustanovení uvedené skutkové podstaty.
21. Krajský soud tuto námitku považuje za zcela lichou, neboť správní orgán nezačal ve vztahu k žalobkyni řízení o správním vyhoštění ve smyslu § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců. Zahájil pouze řízení o povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá i ze strany 3 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán uvedl, že „ještě před zahájením řízení důsledně posoudil výše uvedené skutečnosti zejména ve vztahu k případnému zahájení úkonů správního řízení ve věci

správního vyhoštění dle ustanovení § 119 zákona“. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že vzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky manžela, který je občanem České republiky, a žije s ní ve společné domácnosti, a rovněž skutečnost, že se nedopustila jiného protiprávního jednání než pobytu bez platného pobytového oprávnění. Právě proto následně vydal rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců – tedy *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění*. Z uvedeného je zřejmé, že řízení o správním vyhoštění ve vztahu k žalobkyni nebylo ze strany správních orgánů v této věci nikdy zahájeno, tudíž nemohlo ani být překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Naopak v souladu s odstavcem 5 předmětného ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců bylo se žalobkyní zahájeno pouze řízení o povinnosti opustit území a právě prvostupňové rozhodnutí bylo v souladu s tímto odstavcem prvním úkonem v řízení. Jen pro úplnost pak krajský soud dodává, že žalobkyní zmiňované překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území z důvodů nepřiměřenosti správního vyhoštění upravuje nyní § 50a v odst. 2, avšak pod písmenem b), kdy rozhodnutí o povinnosti opustit území bude vydáno *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života*. Do dne 1. 8. 2019, tj. do účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., byla tato možnost „překlopení řízení“ upravena v odstavci 6 zmíněného ustanovení, nyní došlo k formulačnímu zpřesnění a přesunutí úpravy do druhého odstavce. Shodně pak důvodová zpráva k zákonu č. 176/2019 Sb. ve vztahu k ustanovení použitému v posuzovaném případě, tedy k novému písmeni c) v odstavci 2 § 50a zákona o pobytu cizinců, uvádí, že *vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU lze i v případě, kdy je zřejmé, že k porušení povinnosti došlo, ale přesto zde nejsou důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění a policie tedy rovnou jako první úkon v řízení vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU*. Ani žalobkyní zmíněné ustanovení § 119 odst. 2 tak na posuzovaný skutkový stav vůbec nedopadá.

22. V další námitce žalobkyně rozporuje, že by na území České republiky pobývala ke dni 14. 6. 2021 neoprávněně.
23. Rovněž tuto námitku lze označit za lichou. Dne 14. 6. 2021, kdy se podle správního spisu dostavila na OAMP, bylo jak tímto správním úřadem, tak správním orgánem I. stupně zjištěno, že existuje pravomocné rozhodnutí OAMP ze dne 1. 12. 2020, čj. OAM-4995-22/PP-2020, které nabylo právní moci 24. 12. 2020 a kterým byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. d) téhož zákona, neboť účelově uzavřela manželství, čím se dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Rovněž tímto rozhodnutím jí byla stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně tedy byla povinna vycestovat do 22. 2. 2021, povinnost však dobrovolně nesplnila a od následujícího dne pobývala na území České republiky bez pobytového oprávnění, a tedy neoprávněně. Byť žalobkyně tvrdila, že proti rozhodnutí podala včasné odvolání, tuto skutečnost neprokázala a rovněž OAMP sdělil, že žádné odvolání proti tomuto rozhodnutí doručeno nebylo, k tvrzení žalobkyně proto nelze přihlídnout a nemůže mít vliv na průběh správního

řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Pravomocné rozhodnutí je v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) *závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalované uvedenými na straně 4 napadeného rozhodnutí v odstavci prvním, že žalovaná ani správní orgán I. stupně nebyly oprávněni „posuzovat správnost postupu či rozhodnutí OAMP a už vůbec ne tato rozhodnutí jakkoliv revidovat či měnit“. Správní orgány postupovaly správně, když vázány vydaným pravomocným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, uzavřely, že žalobkyně pobývá na území České republiky neoprávněně. Žalovaná pak správně opravila pochybení správního orgánu I. stupně, když uzavřela, že neoprávněný pobyt žalobkyně započal až dne 23. 2. 2021, tedy až po uplynutí lhůty k vycestování, která byla žalobkyni v zamítavém pobytovém rozhodnutí stanovena, jak je uvedeno výše. Řízení, z něhož vzešla rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalované, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil či opravil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento názor má oporu v judikatuře NSS, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015 - 35, nebo ze dne 7. 9. 2016, čj. 2 Afs 143/2016 - 29). Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalované, že pochybení správního orgánu I. stupně při posouzení délky neoprávněného pobytu v době vydání rozhodnutí nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

24. Žalobkyně rovněž poukázala na skutečnost, že podala novou žádost o povolení k přechodnému pobytu vedenou pod čj. OAM-13190/PP-2021, v níž uvedla nové skutečnosti ve smyslu věty druhé § 87y zákona o pobytu cizinců a měla tak dle jejího názoru nárok na tzv. akt osvědčení.
25. I s touto námitkou se již zčásti vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí na straně 4, kde uvedla, že žalobkyně „podala dne 17. 8. 2021 novou žádost o povolení k pobytu, která byla rovněž zamítnuta a nabyla právní moci dne 16. 12. 2021, a to po potvrzení rozhodnutí o zamítnutí žádosti v odvolacím řízení. Toto řízení ji již neopravňovalo k pobytu na území České republiky.“ Ze správního spisu pak krajský soud zjistil, že žalovaná provedla lustraci žalobkyně se zjištěním, že dne 17. 8. 2021 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, čj. OAM-19190/PP-2021, dne 29. 9. 2021 byla žádost v prvním stupni zamítnuta z důvodu § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro podání žádosti v rozporu s podmínkou uvedenou v § 87b odst. 2 téhož zákona. Na základě odvolání bylo rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto dne 16. 12. 2021, téhož dne nabylo rozhodnutí právní moci. Z úřední činnosti je krajskému soudu dále známo, že žalobkyně proti uvedenému druhostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 12. 2021, čj. MV-181046-4/SO-2021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí OAMP ze dne 29. 9. 2021, čj. OAM-13190-7/PP-2021, podala žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2022, čj. 31 A 44/2021-33, zamítnuta. Zmíněný rozsudek zdejšího soudu konstatoval, že správní orgány správně zamítly žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu v souladu s § 87e odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu žádala v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2 téhož zákona. Konkrétně

nepodala žádost ve lhůtě 3 měsíců ode dne vstupu na území České republiky a jako držitelka jiného pobytového oprávnění do tří měsíců od uplynutí jeho platnosti. Žalobkyně naopak podala žádost o povolení k přechodnému pobytu po takové lhůtě, dokonce poté, co na území České republiky pobývala více než půl roku neoprávněně.

26. V souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců stanoví tento zákon fikci pobytu rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky pouze v případě první žádosti a pouze do dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti (v případě rodinného příslušníka definovaného v § 15a odst. 1 nebo 2 zákona o pobytu cizinců, tedy v případě žalobkyně). Fikce pobytu již ale neplatí v případě, že se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana České republiky nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Cílem úpravy je snížit motivaci cizinců obcházet zákon pomocí řetězení žádostí, které sice mají minimální šanci na úspěch, ale už samotné jejich projednávání v obou stupních správního řízení zaručuje možnost prodloužení pobytu na území. Z uvedeného je tedy zřejmé, že na žalobkyni se fikce pobytu v rámci takové druhé žádosti nevztahovala. Souladně se v tomto směru vyjadřuje i ve své judikatuře NSS, který pro fikci pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, vyžadoval splnění následujících podmínek: „cizinec, který není občanem EU a který hodlá v období od podání žádosti o povolení k pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti pobývat na území ČR v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců, musí splňovat následující podmínky: „1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec skutečně je v uvedeném období rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu a 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 As 121/2011-60). NSS ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2021, čj. Azs 312/2019 – 53 vyslovil, že dané závěry lze uplatnit i na úpravu §87y ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 1. 8. 2021. Od 1. 8. 2021 nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 274/2021 Sb., která ovšem toto ustanovení pouze zkonkretizovala v návaznosti na změnu definice rodinného příslušníka v evropské legislativě a s tím související adaptaci právního řádu České republiky k požadavkům vyplývajícím z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1157 o posílení zabezpečení průkazů totožnosti občanů Unie a povolení k pobytu vydávaných občanům Unie a jejich rodinným příslušníkům, kteří vykonávají své právo volného pohybu. Uvedenou změnou ustanovení § 87y došlo rovněž např. ke zkrácení trvání fikce pobytu ve vztahu k tzv. oprávněným osobám (rodinným příslušníkům občana Evropské unie definovaným v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) pouze do dne oznámení rozhodnutí ministerstva o žádosti. Ve vztahu k rodinným příslušníkům definovaným v § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (tedy i žalobkyni) ustanovení změny nedoznalo. Proto lze konstatovat, že není důvod, proč výše uvedené závěry NSS i na současnou úpravu § 87y ve vztahu k žalobkyni nepoužít. Krajský soud tak shodně se žalovanou dospěl k závěru, že žalobkyni fikce pobytu ani ke dni 14. 6. 2021 ani v době rozhodování správních orgánů nesvědčila. Nad to žalobkyně ani jí tvrzené oprávnění pobývat na území České republiky

nikterak neprokázala, ačkoliv § 87y odst. 3 stanoví, že fikci pobytu osvědčí Ministerstvo vnitra vízovým štítkem v cestovním dokladu. Žalobkyni tedy z důvodu podání opakované žádosti o povolení k trvalému pobytu nesvědčila fikce pobytu, nevznikl ji ani žádný jí tvrzený nárok „na tzv. akt osvědčení pobytu“ a krajský soud i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

27. Poslední námitka žalobkyně zpochybňuje posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí správním orgánem, kterému vytýká paušální hodnocení a nezohlednění konkrétních tvrzení žalobkyně uvedených během jejího výslechu, zejména týkajících se zdravotního stavu jejího manžela a nutnost péče o něj.
28. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
29. Na základě odst. 3 téhož ustanovení policie stanoví v rozhodnutí dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v rozmezí 7 až 60 dní, přičemž požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, vydá policie nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů, a to až na 180 dnů.
30. Rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo do ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony, a podle důvodové zprávy se tímto rozhodnutím „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, je rozhodnutí o povinnosti opustit území „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu.“
31. Zákon o pobytu cizinců uvádí v § 174a odst. 1, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
32. Ačkoliv v odstavci 3 § 174a zákona o pobytu cizinců je výslovně uvedeno, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, a u institutu povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců tato povinnost výslovně stanovena není, dospěla judikatura správních soudů ke konstantnímu závěru, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba posuzovat i v případě rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců, byť to u tohoto institutu zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje (srov.

rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, čj. 7 Azs 24/2017-29). NSS na uvedeném setrval i ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, v němž vyslovil, že novelizace § 174a odst. 3 zákonem č. 222/2017 Sb. sama o sobě nemohla změnit podstatu závěru plynoucího z rozsudku čj. 7 Azs 24/2017-29, podle něhož postup vylučující posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí je rozporný s článkem 5 směrnice 2008/115/ES¹ o postupu při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí a správní orgány jsou povinny se zabývat přiměřeností rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců z hlediska dopadů do soukromého nebo rodinného života cizince.

33. Smyslem čl. 5 směrnice o postupu při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, jakož i § 174a zákona o pobytu cizinců, mimo jiné je, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků, v nyní posuzovaném případě zejména nezletilých synů žalobkyně (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, čj. 7 Azs 24/2017-29).
34. Není sporu o tom, že rozhodnutí, které žalobkyni ukládá povinnost opustit území ČR, jednoznačně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života. Klíčové v projednávané věci však je, zda požadavek, aby žalobkyně vycestovala z území České republiky a obstarala si ve svém domovském státě platný pobytový titul, představuje takový dopad do jejího soukromého a rodinného života, který lze považovat za nepřiměřený.
35. Jak již bylo konstatováno výše, rozhodnutí o povinnosti opustit území je judikaturou považováno za de facto nejmírnější opatření, jak vyřešit nelegální pobyt cizince na území České republiky, neboť neobsahuje žádnou sankci v podobě zákazu vstupu. NSS opakovaně konstatoval, že dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území méně intenzivní. Samotná skutečnost, že má cizinec na území České republiky rodinné vazby, proto nemůže automaticky znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. NSS opakovaně konstatoval, že „nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“ (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, ze dne 30. 4. 2020, čj. 9 Azs 54/2020-32, 22. 4. 2021, čj. 1 Azs 43/2021-34).
36. Krajský soud předně nesouhlasí s žalobkyní, že by správní orgány jakkoliv rezignovaly na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, či že by se takovými dopady zabývaly pouze paušálně bez zohlednění konkrétních specifik daného případu v rozporu s požadavkem § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Zhodnotil délku oprávněného pobytu ve vztahu k pobytu neoprávněnému na území České republiky, rovněž vzal v potaz kulturní, společenské a ekonomické vazby

¹ Článek 5 citované směrnice ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení.

žalobkyně a také skutečnost, že se manžel žalobkyně ocitne po jejím vycestování sám, a v neposlední řadě i zdravotní stav samotné žalobkyně. Posoudil i délku jejího života v domovském státě a její rodinné vazby a dopady jejího návratu. Vyhodnotil však, že negativní dopady prvostupňového rozhodnutí jsou adekvátními ve vztahu k porušení právního řádu České republiky žalobkyní a zájmům státu, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním. Žalovaná pak v podstatě totožně formulovanou námitku žalobkyně vypořádala na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí se závěrem, že i přes veškeré negativní dopady (finanční, časové, psychické) rozhodnutí je lze považovat za přiměřené opatření. Námitku týkající se zdravotního stavu manžela žalobkyně zhodnotila žalovaná jako příliš vágní a neurčitou.

37. Krajský soud se k hodnocení správních orgánů musí přiklonit. Ačkoliv žalobkyně opakovaně argumentuje „ne zcela dobrým zdravotním stavem manžela“ a svou „nutnou péčí“, nedoložila ani správním orgánům ani v soudním řízení žádné důkazy, které by prokazovaly závažnost zdravotního stavu jejího manžela a důvod její nutné péče. V této souvislosti musí krajský soud upozornit na poslední větu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, která cizinci ukládá povinnost v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Ze správního spisu, protokolu o podání vysvětlení žalobkyně ani z podané žaloby a jejího doplnění však žádné relevantní a konkrétní informace nevyplývají. Lze dodat, že rovněž podle konstantní judikatury platí, že i v řízení o správním vyhoštění, respektive o povinnosti opustit území, jakožto řízení vedeném z moci úřední, je cizinec povinen tvrdit konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Jakkoli správní orgány nesou odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí (§ 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu) nelze po nich požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť je to především tento cizinec, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylicít, proč by mělo jeho právo na respektování soukromého a rodinného života převážet nad jinými zájmy a hledisky (srov. rozsudky ze dne 29. 11. 2012, čj. 9 As 142/2012-21 či ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 Azs 322/2018-28, ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34). Krajský soud tedy souhlasí se správními orgány a musí konstatovat, že ani on neshledal důvody, pro které by na žalobkyni nebylo možné spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestovala a uvedla svůj pobyt do souladu s právním pořádkem České republiky. Krajský soud dospěl k závěru, že veřejný zájem státu na tom, aby na jeho území pobývaly jen cizinci s platným pobytovým oprávněním, převážil v nyní projednávaném případě nad zájmem žalobkyně na ochraně soukromého a rodinného života.
38. Krajský soud proto uzavírá, že se správní orgány s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života žalobkyně vypořádaly dostatečně, a tak ani poslední žalobní námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. května 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně